

ת"פ 53715/05/16 - מדינת ישראל נגד תומר גובזוב - נוכח

בית משפט השלום בקריית גת

04 יולי 2017

ת"פ 53715-05-16 מדינת ישראל נ' גובזוב

בפני כב' הסגנית נשיאה ד"ר נגה שמואל-מאיר

מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד עמית חומרי - נוכח

נגד

תומר גובזוב - נוכח

ע"י ב"כ עו"ד שני פרג'ון - נוכח

המאשימה

הנאשם

גזר דין

א. רקע עובדתי

1. כפי הנטען בכתב האישום המתוקן, ביום 21.05.2016 בשעה 18:30 או בסמוך לכך, התקוטט הנאשם בחוף הים באשדוד עם אחר שזהותו אינה ידועה למאשימה. מיד ובהמשך, שוטרים שהגיעו למקום הבחינו בנאשם, שהיה אותה עת חבול בגופו, תוקף את הגב' פ' בכך שאחז בידיו את צווארה בתנועת חניקה. במעמד האמור ובנוכחות השוטרים, איים עליה הנאשם באומרו: "אני אזיין אותו אני ארצח אותו שרמוטה", וכל זאת בשעה שהוא עודנו אוחז בצווארה.

בהמשך, הודיע השוטר א' (להלן: "א'") לנאשם כי הוא מעוכב. או אז, הנאשם תקף את א', בכך שדחף אותו, תוך שהוא אומר: "מי אתה בן זונה". בנוסף, הנאשם התנגד למעצרו, ניסה להשתחרר מאחיזתו של א', ניסה לדחוף אותו והתגלגל על הרצפה. במעמד זה, החזיק הנאשם פגיון בכיס מכנסיו.

בהמשך, במהלך נסיעתם בניידת לכיוון תחנת המשטרה, גידף הנאשם את א' והחל להלום באמצעות רגליו בחלון הניידת וירק לכל עבר. לאחר שהגיעו לתחנה, איים הנאשם על א' באומרו: "חכה אני יוצא מפה אני אזיין אותך וארצח אותך בן זונה". לאחר מכן, החל הנאשם להשתולל בחדר המעוכבים, בכך שקפץ על הספסלים. עוד ובהמשך, איים הנאשם על השוטר ש.ק. באומרו: "ימות אבא שלך אתה מת שחרר לי את האזיקים ואני מזיין אותך חכה אני יוצא החוצה אני נותן לך שפיץ בגרון ובורח אין לי בעיה לשבת עליך גם". כמו כן, הנאשם איים על השוטר י.ס. באומרו: "אני אדקור אותך בגרון, אהרוג את כל משפחתך".

2. הנאשם הודה במיוחס לו לעיל, והורשע על יסוד הודאתו זו בעבירות של **החזקת סכין שלא למטרה כשרה**, לפי סעיף 186 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**"); **תקיפת שוטר כדי להכשילו בתפקידו**, לפי סעיף 274(1) לחוק העונשין; **הפרעת שוטר במילוי תפקידו**, לפי סעיף 275 לחוק העונשין; ו**איומים** (3 עבירות), לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

3. הצדדים לא הגיעו להסדר בעניין העונש, אך הוסכם כי הנאשם יופנה לשירות המבחן על מנת שיתקבל תסקיר בעניינו. עוד הוסכם כי המאשימה תגביל את עמדתה העונשית לשישה חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות, מאסר מותנה, קנס והתחייבות, ואילו ההגנה תוכל לטעון לעונש כראות עיניה. כמו כן, ההגנה ביקשה כי שירות המבחן יבחן אפשרות להמליץ על סיום ההליך בעניינו של הנאשם ללא הרשעה.

4. בעניינו של הנאשם הוגשו שלושה תסקירים מאת שירות המבחן. בתסקירים אלה מפורטים, בין היתר, רקעו המשפחתי של הנאשם, נסיבות חייו, ההיסטוריה העבריינית שלו, יחסו לעבירות שבמוקד כתב האישום המתוקן, ועוד. מטעמים של צנעת הפרט לא אעלה עלי גזר הדין את כל המפורט בתסקירים אלה, לבד מלציין כי הנאשם אמנם הודה במיוחס לו בכתב האישום, אך השליך האחריות למעשיו כלפי גורמים חיצוניים ותיאר את התנהגותו כתגובה לאלימות שהופנתה כלפיו במהלך תגרה בין חבריו לבין קבוצה אחרת של צעירים. כמו כן, הנאשם הביע כעס ותסכול ביחס להנהגות השוטרים כלפיו, וטען כי אלו הפעילו כלפיו כוח מופרז. יצוין כי דברים אלה הובאו עוד בתסקיר הראשון, ובשני התסקירים שהוגשו לאחר מכן לא דווח על שינוי בעמדותיו של הנאשם בעניין זה.

אשר להתמכרותו של הנאשם לסמים, תחילה הוא שלל נזקקות טיפולית וזאת על אף שמסר בדיקות שתן שנמצאו בהם שרידי סם. אולם בהמשך, הנאשם הביע מוטיבציה להשתלב בהליך טיפולי, והופנה על ידי שירות המבחן לריאיון קבלה בתחנה לטיפול בנפגעי סמים באשדוד. מגורמי הטיפול בתחנה נמסר, כי במסגרת הליך האבחון גובשה עבור הנאשם תכנית טיפולית הכוללת שיחה פרטנית אחת לשבוע ומסירת בדיקות לגילוי שרידי סם. הנאשם התמיד להגיע לשיחות ולמסור הבדיקות (למעט מספר מועט של מקרים, שבהם הגיע באיחור ועל כן לא נלקחו הימנו דגימות), שנמצאו נקיות משרידי סם, וביטא מחויבות לתהליך. עוד נמסר, כי בשלב הזה (נכון למועד כתיבת התסקיר) הנאשם מצוי בשלב חיזוק הקשר הטיפולי וכי הוא צפוי לסיים תוך זמן את הליך האבחון. שירות המבחן התרשם כי הנאשם מפיק תובנות מהשיחות וכי אלו משפיעות על שיקול דעתו בחייו.

בשים לב להשתתפותו בהליך הטיפולי, שירות המבחן העריך כי חלה הפחתה ברמת הסיכון הנשקפת מהנאשם (שבתחילת הדרך הוא העריכה כגבוהה), והמליץ להשית עליו ענישה בדמות צו מבחן וצו של"צ. לצד אלה, שירות המבחן מסר כי לא מצא לנכון לבוא בהמלצה להורות על ביטול הרשעתו של הנאשם.

5. **מחוות דעת הממונה על עבודות השירות** אשר התקבלה ביום 14.06.2017, עולה כי הנאשם מתאים לביצוע עבודות שירות.

ב. טיעוני הצדדים (עיקרי הדברים)

6. באת כוח המאשימה עמדה על חומרת מעשיו של הנאשם ועל הערכים המוגנים שנפגעו כתוצאה מהם. כמו כן, הלה הפנתה לפסיקה מטעמה, וביקשה להביא בחשבון, בין היתר, את עברו הפלילי של הנאשם (הוגש גיליון הרשעות קודמות, סומן ת/2), את העובדה כי השליך האחריות על גורמים חיצוניים; כי בבדיקות שמסר נמצאו שרידי סם; כי שירות המבחן העריך שנשקף ממנו סיכון ברמה גבוהה להישנות התנהגות עוברת חוק; וכי הלה מבטא אמביוולנטיות בכל הנוגע להליך הטיפול.

לאור אלה, עתרה המאשימה להשית על הנאשם את 6 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות, מאסר על תנאי, קנס והתחייבות.

7. מנגד, באת כוח הנאשם ביקשה לאמץ את המלצת שירות המבחן במלואה, תוך שהפנתה להליך הטיפולי שהנאשם התגייס אליו; לעובדה כי מסר בדיקות שתן שנמצאו נקיות משרידי סם; לשינוי שחל באורחות חייו; ולעובדה כי הודה במיוחס לו. כן נטען, כי בעת ביצוע המעשים המיוחסים לו, היה הנאשם נתון תחת השפעת משקה אלכוהולי. כמו כן, ההגנה ביקשה לאבחן בין עניינו של הנאשם לבין ענינם של הנאשמים שנדונו בפסיקה שאלה הפנתה המאשימה.

לבסוף, לאור כל האמור ולאחר שהפנתה גם לנסיבות חייו של הנאשם ולהתרשמותו של שירות המבחן לפיה המסוכנות

הנשקפת ממנו פחתה, ביקשה ההגנה, כאמור, לאמץ את המלצות התסקיר, ולהסתפק בהשתת ענישה בדמות צו מבחן וצו של"צ.

8. הנאשם אשר קיבל את "זכות המילה האחרונה", בחר שלא לממשה ומסר כי אין לו מה לומר.

דין והכרעה

9. בסימן א'1 לפרק ו' בחוק העונשין, אשר הוסף לחוק העונשין במסגרת תיקון מס' 113, נקבע **עקרון ההלימה** כעקרון המנחה בענישה. לאמור, ניתן משקל בכורה לשיקולי גמול, ונקבע כי בראש ובראשונה על העונש להלום את חומרת העבירה בנסיבותיה ואת מידת אשמו של הנאשם (ר' גם ע"פ 1523/10 **פלונת נ' מדינת ישראל**, (18.04.2012); וע"פ 452/14 **ניסים דבוש נ' מדינת ישראל**, (03.04.2014)).

בהתאם למתווה שהותווה על ידי המחוקק בתיקון 113 לחוק העונשין ופורש לאחר מכן בפסיקתו של בית המשפט העליון, בעת גזירת העונש שומה על בית המשפט לנקוט בהליך תלת שלבי: תחילה, מקום בו מדובר בנאשם שהורשע בכמה עבירות, יש לקבוע אם הן מהוות "אירוע אחד" או כמה אירועים נפרדים; בשלב השני, וככל שייקבע כי מכלול מעשיו של הנאשם מהווה "אירוע אחד", יש לקבוע את מתחם העונש ההולם בגין אותו אירוע; בשלב השלישי, יגזור בית המשפט את עונשו של הנאשם בגדרי המתחם שנקבע או מחוצה לו, ככל שמתקיימים שיקולי שיקום או מנגד שיקולים של הגנה על שלום הציבור (ראו ע"פ 8641/12 **מוחמד סעד נ' מדינת ישראל**, (05.08.2013)).

ג. קביעת מתחם העונש ההולם

10. תחילה יאמר, כי הצדדים לא טענו בצורה סדורה לעניין מתחמי הענישה שלידם ראוי לקבוע במקרה הנדון, אלא רק לעניין העונש שיושט בסופו של יום. הגם שכך, ועל אף שעסקין ב"הסדר מסגרת" שבו המאשימה הגבילה עצמה בעתירתה העונשית, כאשר כבר במבט ראשוני נהיר כי הסדר זה אינו סוטה, בוודאי לא ברמה ניכרת, ממתחמי הענישה הנוהגים, בית המשפט יידרש לעניין, וייקבע תחילה את מתחם העונש ההולם את מעשיו של הנאשם.

עוד ובהמשך לאמור, יצוין ולו למען הסר ספק, כי בהתאם ל"מבחן הקשר ההדוק" וליתר מבחני העזר אשר נקבעו בפסיקתו של בית המשפט העליון (ראו למשל, דעת הרוב בע"פ 4910/13 **אחמד בני ג'אבר נ' מדינת ישראל**, (29.10.2014) (להלן: "**עניין ג'אבר**"); ע"פ 1261/15 **יוסף דלאל נ' מדינת ישראל**, (03.09.2015) (להלן: "**עניין דלאל**"); ע"פ 3164/14 **גיא פן נ' מדינת ישראל**, (29.06.2015)), יש לקבוע מתחם עונש הולם אחד בגין מכלול מעשיו של הנאשם. שכן, המדובר במסכת עבריינית אחת מתמשכת, תוך שעבירה אחת מובילה לביצוע עבירה נוספת, וכאשר קיים קשר הדוק ביותר בין מכלול העבירות שביצע הנאשם. לצד האמור ועל כל פנים, בטרם קביעת מתחם העונש ההולם, בית המשפט יזהיר את עצמו שמא מעשה עבירה זה או אחר "יבלע" במכלול האירועים, כך שהנאשם לא יענש בגינו, וכל מעשה יזכה להתייחסות ראויה ונפרדת בעת הליך גזירת העונש (ראו והשוו דבריו של בית המשפט המחוזי בעפ"ג (מחוזי באר שבע) 39844-08-13 **מדינת ישראל נ' פאיז אבו רקייק**, (26.12.2013)).

11. לגופם של דברים, כאמור בסעיף 40ג(א) לחוק העונשין, קביעת מתחם העונש ההולם תיעשה בהתאם לעקרון ההלימה (הוא העיקרון המנחה בענישה), תוך התחשבות בנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, בערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה מביצוען, במידת הפגיעה בהם ובמדיניות הענישה הנוהגת.

12. **באשר לערכים החברתיים המוגנים** שנפגעו, בעצם ביצוע עבירות האלימות, הן הפיזית והן המילולית, כלפי השוטרים, פגע הנאשם בסדרי שלטון וחברה תקינים ואתגר את המוסכמות הבסיסיות ביותר של החברה הדמוקרטית. אל לנו כחברה המכבדת את שלטון החוק לאפשר פגיעה בנציגי החוק. מעשים כגון אלו אשר ביצע הנאשם פוגעים ביכולת של נציגי החוק בכלל, ושל השוטרים בפרט, למלא את תפקידם ללא מורא ופחד מבעלי אגרוף. אלימות

מילולית או פיזית המופנית כלפי שוטרים מכרסמת ביסודות חברתנו הדמוקרטית, ושומה על בתי המשפט להעלות תרומתם למיגור התופעה, בין היתר באמצעות גילוי אפס סובלנות כלפי העבריינים והשתת ענישה מוחשית ומרתיעה. על הצורך בהשתת ענישה מרתיעה יכולה ללמד גם העובדה שבצדה של עבירת תקיפת שוטר קבע המחוקק עונש מזערי.

על חשיבות הערכים המוגנים, החומרה הרבה שבעבירות אלימות נגד שוטרים ועל הצורך בגזירת עונשים מרתיעים, עמד בית המשפט העליון, למשל, ברע"פ 5579/10 **דוד קריה נ' מדינת ישראל**, (02.08.2010):

"יש להוקיע בחומרה רבה מעשים בהם אדם לוקח את החוק לידי, לשם פגיעה והעלבה בעובדי ציבור במהלך מילוי תפקידם. מעשים אלו מערערים את המוסכמות הבסיסיות ביותר של החברה הדמוקרטית בה אנו חיים. חברה המכבדת את שלטון החוק ואת זכויותיו של הזולת לא תאפשר פגיעה והעלבה כה קשה של נציגי החוק, וכל פגיעה שכזו צריכה להיתקל בקיר ברזל של אפס סובלנות, על מנת לגדוע אלימות מסוג זה במהירות האפשרית. כאמור אל מול אלימות מילולית שכזו המכרסמת ביסודות חברתנו הדמוקרטית יש לנקוט בענישה מרתיעה. הציבור נותן את מבטחו בעובדי הציבור ונציגי החוק, 'וטובת הציבור מחייבת כי יובטח להם שיוכלו למלא את תפקידם ללא מורא וללא פחד ... מתוקפנים ומאיימים. לכן הכרח להטיל ענישה של ממש, גם למען ישמעו וייראו' (ע"פ 500/87 בורוכוב נ' מדינת ישראל ([פורסם בנבו], 8.3.1988))."

כן ראו: ע"פ 5214/13 **מחמוד סירחאן ואח' נ' מדינת ישראל**, (30.12.2013); רע"פ 1922/11 **יניב רחמימוב נ' מדינת ישראל**, (17.03.2011).

לא זו אף זו, אלא שכזכור, הנאשם אף החזיק סכין בכיס מכנסיו, ובכך פגע בתחושת הביטחון של כל פרט בציבור ועל זכותו להיות מוגן מפני תופעת האלימות, לרבות זו הכרוכה בשימוש בנשק חם או קר. חומרתה של עבירה זו טמונה בהיתכנות אירוע אלים ומסוכן, הן לנושא הסכין והן לסביבתו, ואין צורך להרחיק לכת כדי להיווכח בתוצאות החמורות של שימוש בסכין (או בנשק קר אחר) לצורך יישוב סכסוכים. למעשה, אף מבלי שנעשה שימוש בפועל בנשק הקר, קיים צורך למנוע את החזקתו, שכן הדבר עלול להוביל לאסון במקרים של מחלוקות, קטנות כגדולות, עת המרחק בין סכין המצויה ברשות הנאשם לבין השימוש בה הוא, לדאבון לב, קצר ביותר, וכבר היו דברים מעולם. בשים לב לאלה, נדמה כי לא בכדי מצא המחוקק לקבוע לצדה של עבירה זו עונש מרבי חמור של 5 שנות מאסר. (ראו והשוו, למשל, ע"פ 8314/03 **רג'אח נ' מדינת ישראל**, (07.06.2005); ע"פ 3573/08 **עודה נ' מדינת ישראל**, (13.04.2010); ורע"פ 2047/07 **חנוק נ' מדינת ישראל**, (14.05.2007)).

13. לאור הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, כפי שיפורט להלן, ובייחוד לנוכח אופייה של האלימות שהפעיל הנאשם כלפי השוטר ותוכנם של האיומים אשר השמיע, סבורתני כי **מידת הפגיעה בערכים המוגנים** במקרה הנדון מצויה ברף בינוני-נמוך.

14. במסגרת בחינת **הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות**, ראשית חוכמה אציין, כי מ"מבט על" ומהסתכלות כללית על מכלול המעשים, עולה תמונה עגומה של התנהגות שלוחת רסן ובריונית של הנאשם, אשר נוקט באלימות פיזית ומילולית הן כלפי גב' פ' והן כלפי השוטרים, משתלח באחרונים, מגדף אותם, יורק, בועט ברגליו בחלון הניידת, ומאיים לרצוח אותם ואת משפחתו של אחד מהם. וכל זאת, כאשר מבעוד מועד הוא הצטייד בסכין, שאותה החזיק בכיס מכנסיו. לא ניתן להסכין עם התנהגות פרועה כגון זו, ועל אף שחומרת מעשה התקיפה המיוחס לנאשם איננה מצויה ברף חומרה גבוה (ועוד אתייחס לכך בהמשך), הרי שחומרת מעשיו, כמכלול, תמצא את ביטויה בעת קביעת מתחם העונש ההולם.

מה גם שעיון בכתב האישום המתוקן מעלה, כי סעיפי האישום אשר יוחסו לנאשם בסופו של דבר עושים עימו חסד במידה רבה, וזאת ביחס לפרק העובדות. שכן, למשל, בסעיפים 2-3 בכתב האישום המתוקן מתואר מעשה תקיפה סתם שביצע הנאשם כלפי הגב' פ', אולם עבירה זו לא יוחסה לו בסעיפי האישום. למותר לציין, כי בית המשפט יגזור את דינו של הנאשם אך ורק על סמך האישומים שבהם הוא הורשע, אולם ברי כי מכלול המעשים המתוארים בפרק העובדות צריך להילקח בחשבון, בין היתר, לצורך קביעת מתחם העונש ההולם.

לגופם של דברים, נתתי דעתי לאופייה של האלימות הפיזית שהופעלה מצדו של הנאשם, עת דחף את השוטר. העבירה של תקיפת שוטר בכוונה להכשילו בתפקידו יכולה להכיל בתוכה מגוון רחב של מעשי אלימות בדרגות חומרה שונות, כאשר ברי שאין דין דחיפה או תפיסה בחולצה כדין מהלומת אגרוף או בעיטה. במקרה הנדון, במנעד המעשים שיכולים להיכנס לגדרה של עבירת התקיפה, מצאתי כי מעשהו של הנאשם מצוי ברף חומרה נמוך.

עוד נתתי דעתי לטיבו של מעשה ההפרעה לשוטר, שבמהותו הוא דומה למעשה של התנגדות למעצר. כן שקלתי את תוכנם של דברי האיום שהשמיע הנאשם. המדובר באיומים מעוררי סלידה וספציפיים, כאשר פעם אחר פעם מאיים הנאשם כי יפגע בשוטרים לאחר שישוחרר, ובאחת ההזדמנויות הוא אף מגדיל לעשות ומאיים כי יפגע גם במשפחתו של אחד השוטרים.

כאן גם יצוין, בכל הנוגע לעבירה של החזקת סכין, כי יש לשקול את העובדה שהפגיון שנתפס ברשותו של הנאשם לא הוסלק על ידו, מה שיכול היה להוות כנסיבה לחומרה. כמו כן, נהיר שלא דומה החזקת אולר או סכין קטנה להחזקת חרב, "סכין קצבים" או גרזן. במקרה הנדון, תמונת הפגיון שהנאשם החזיק בכיסו לא הוצגה לבית המשפט והצדדים אף לא טענו לעניין זה. בהינתן האמור, אניח כנסיבה לקולא כי עסקינן בפגיון שאיננו גדול.

עוד במסגרת בחינת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, יצוין שהנאשם טען כי התנהג כפי שהתנהג בתגובה לאלימות שהופנתה כלפיו במהלך תגרה בין חבריו לבין קבוצת צעירים אחרת. כמו כן, הלה טען כי השוטרים הפעילו כלפיו כוח מוגזם. לדידי, אין מקום להעניק משקל לקולא לטענותיו אלה, בוודאי לא משקל ניכר, והרי שאם הוא אכן הותקף על ידי חבורת צעירים בחוף הים, היה עליו, ככל אזרח הגון, לפעול ולנקוט בדרכים חוקיות ולגיטימיות, כגון פנייה לרשויות אכיפת החוק. אילו היה חושב לעשות כן, כי אז הוא היה צריך דווקא להיות מרוצה מהגעתם של שוטרים למקום. אולם חלף כר, לא זו בלבד שהנאשם לא ביקש את סיועם, אלא שהוא עצמו בחר לבצע כלפי השוטרים עבירות אלימות, הן פיזיות והן מילוליות. כאן גם יצוין, כי אמנם טענת ההגנה לפיה הנאשם היה תחת השפעת משקה אלכוהולי בעת ביצוע המעשים לא הוכחה, אולם אף אם אניח כי אכן כך היה, עדיין, כך לדעתי, לא בהכרח יש לראות נסיבה זו לקולא, וייתכן שדווקא ההפך הוא הנכון (ראו והשוו ע"פ 5092/06 פלוני נ' מדינת ישראל, (03.01.2007); וע"פ 3182/13 חיים פרץ נ' מדינת ישראל, (19.12.2013)).

למעשה, נדמה כי בדיוק בהתנהגות בריזנית כגון זו - והכוונה למצבים שבהם ויכוח או סכסוך, לעיתים על דבר פשוט ערך, מסלימים במהרה למעשי אלימות מילולית או פיזית, בשעה שלפחות אחד מהצדדים נתון תחת השפעת משקה משכר ומתחמש בנשק קר, מה שבתורו אף מעצים את הסיכון שמא בסופו של דבר ייגרם נזק חמור, בין אם לצדדים המעורבים בסכסוך ובין אם לאנשי רשויות החוק שבאים להשיב את הסדר הציבורי על כנו - שומה על בתי המשפט להילחם ביד קשה ובאמצעות השתת ענישה מרתיעה.

אכן, שקלתי את העובדה שכתוצאה ממעשיו של הנאשם לא נגרם נזק פיזי ממשי למי מהמעורבים. אם כי בנקודה זו אשוב ואציין, בכל הנוגע לעבירה של החזקת סכין, כי החומרה שבעבירה זו טמונה דווקא בנזק שעלול להיגרם ולא בנזק שנגרם בפועל. דברים דומים אף ניתנים להיאמר בכל הנוגע לעבירות האיומים שכוונו כלפי השוטרים, שגם הן לא גורמות, בוודאי לא בטווח הזמן המידי, לנזק ממשי הנראה לעין, מה שאינו מפחית מחומרתן. שכן, עבירות אלו מקימות את

הסכנה הפוטנציאלית שמא תיפגע יכולתם של השוטרים ויתר אנשי אכיפת החוק להמשיך ולבצע את תפקידם על הצד הטוב ביותר, ללא מורא ופחד.

לצד האמור, שקלתי את העובדה שהעבירות בוצעו על ידי הנאשם מבלי שקדם להן תכנון מוקדם, אלא מתוך התפרצות כעס ספונטנית (הגם אם "התפרצות" זו נמשכה במשך פרק זמן לא מבוטל), שהלכה והסלימה ככל שהתקדם האירוע.

15. בכל הנוגע **למדיניות הענישה הנוהגת**, סקירת הפסיקה מלמד כי על נאשמים המורשעים בשילוב של כמה עבירות המבוצעות כלפי שוטרים (הכוונה לשילוב של עבירות נגד שוטרים, שפעמים רבות נכרכות זו בזו, כגון תקיפת שוטר, הפרעה לשוטר, איומים, העלבת עובד ציבור, שימוש בכוח כדי למנוע מעצר, וכיוצא באלה), מושטים עליהם, על דרך הכלל, עונשי מאסר קצרים, לריצוי בעבודות שירות. מטבע הדברים, מתחמי הענישה בכל מקרה ומקרה משתנים בהתאם לכלל הנסיבות שנלוו לעבירות, ובייחוד חומרת האלימות שהופעלה והנזק שנגרם, ואילו העונשים שמושטים בסופו של דבר בתוך המתחמים או מחוצה להם, תלויים במאפיינים האישיים של הנאשמים השונים, כגון קיומו של עבר פלילי, הבעת חרטה וקבלת אחריות על המעשים, השתתפות בהליכים טיפוליים, ככל שזה נדרש, ועוד.

כדוגמא למדיניות הענישה שלעיל, ראו רע"פ 4182/14 בלאל עידאת נ' מדינת ישראל, (09.07.2014); עפ"ג (מחוזי באר שבע) 8884-09-15 בן ששון נ' מדינת ישראל, (13.01.2016); עפ"ג (מחוזי באר שבע) 23608-03-14 אבו מדיג נ' מדינת ישראל, (14.05.2015); עפ"ג (מחוזי באר שבע) 33867-10-13 אברהם נשיא נ' מדינת ישראל, (11.12.2013); וע"פ (מחוזי מרכז) 25389-10-12 מטייב נ' מדינת ישראל, (11.06.2013).

אכן לא נעלמה מעיני העובדה כי בחלק מפסקי הדין שצוטטו לעיל דובר בנאשמים שהורשעו שלא בדיוק באותן העבירות שבהן הורשע הנאשם שבפניי, אך המדובר בעבירות "מאותו המין", שבדרך כלל נעשות בכריכה אחת כנגד שוטרים, ומשכך יש בדברים, הגם אם לא תמיד מדובר באותן העבירות בדיוק, כדי ללמד אודות מדיניות הענישה במקרים כגון זה שנדון בענייננו, ולו מכוח ההיקש. עוד יש לזכור, כי בנוסף לעבירות שבוצעו כנגד שוטרים, הורשע הנאשם שבפניי גם בעבירה של החזקת סכין.

כאן גם אציין, כי לא התעלמתי מהפסיקה שהוגשה לעיוני מטעם המאשימה (ההגנה בחרה שלא להפנות את בית המשפט לפסיקה מטעמה). אולם, מצאתי להעיר כי המדובר בפסיקה שברובה ניתנה שנים רבות עובר לתיקון 113, כך שלא ברור אם בהכרח יש בה כדי להעיד אודות מדיניות הענישה הנהוגה כיום (וראו גם דבריה בעניין זה של כב' השופט ג' שלו בעפ"ג (מחוזי באר שבע) 21819-05-15 יהודה סלפוצ'ניק נ' מדינת ישראל, (12.05.2015)). על כל פנים, ייאמר כי בית המשפט עיין בפסיקה האמורה תוך ביצוע האבחנות המתבקשות, ובשים לב, בין היתר, למספר העבירות שנדונו בכל מקרה ובסוגן; לחומרת האלימות שהופעלה; לחומרת החבלות שנגרמו, אם בכלל; למאפייניהם האישיים של כל נאשם ונאשם; וכולי.

בנוסף, וזאת חשוב להדגיש, הענישה היא לעולם אינדיוידואלית וכל מקרה צריך להיבחן לגופו, תוך שהבחינה כאמור תמיד צריכה להיעשות לגופן של העבירות והנסיבות הנלוות להן ולגופם של נאשמים, על כל מאפייניהם האישיים ונסיבותיהם הייחודיות (ראו והשוו ע"פ 433/89 ג'ורג' אטיאס נ' מדינת ישראל, פ"ד מג(4) 170, (1989); ורע"פ 3173/09 פראגין נ' מדינת ישראל, (05.05.2009)). קביעת מתחמי הענישה והשתת העונשים בגדריהם לעולם לא יכולים להיעשות על סמך הכותרות של העבירות (ראו והשוו ע"פ 1323/13 רן חסן נ' מדינת ישראל, (05.06.2013); ורע"פ 4088/13 אחמד בן שחדה הדרי נ' מדינת ישראל, (11.06.2013)), ובכל מקרה השיקול של "מדיניות הענישה" הינו אך שיקול אחד מבין מכלול השיקולים אותם ישקול בית המשפט בטרם קביעת מתחם העונש ההולם וגזירת הדין (ראו בעניין זה ע"פ 1903/13 חמודה עיאשה נ' מדינת ישראל, (25.06.2013)).

לבסוף אציין, כי בשים לב לכל המפורט לעיל, סבורתי כי לא ניתן במקרה הנדון לקבוע מתחם עונש הולם שהרף התחתון שלו אינו כולל רכיב של מאסר בפועל, ומסקנתי זו אף מתעצמת לאור העובדה שבצדה של עבירת תקיפת שוטר בכוונה להכשילו בתפקידו שבה הורשע הנאשם קבוע עונש מזערי של מאסר למשך שלושה חודשים, וראו בעניין זה, למשל, ע"פ 1605/13 פלוני נ' מדינת ישראל, (27.08.2014) וע"פ 2751/14 פלוני נ' מדינת ישראל, (20.09.2015). כן ראו דבריו של כב' השופט ס' ג'ובראן בע"פ 207/14 פלוני נ' מדינת ישראל, (01.02.2015):

"אכן, אני סבור כי העונשים המזעריים מהווים מדד לחשיבותו של הערך הנפגע ולמידת הפגיעה בו, ועל כן יש לתת להם משקל בכורה בקביעת מתחם העונש ההולם. רק במקרים חריגים, בהם מתעוררים טעמים מיוחדים להקל עם הרף התחתון של המתחם, יהיה ראוי לסטות מהעונש המזערי".

פסיקתו של בית המשפט העליון אשר הובאה לעיל אמנם ניתנה מקום בו נדון עניינם של נאשמים אשר הורשעו בביצוע עבירות מין, אולם הדברים שנקבעו שם בכל הנוגע לשאלת היחס שבין מתחם העונש ההולם לבין קיומו של עונש מזערי בצד העבירה, יפים גם לעניינינו.

16. כללם של דברים, לאחר שנתתי דעתי למכלול השיקולים המפורטים בסעיף 40ג(א) לחוק העונשין, כפי שאלה פורטו לעיל, הריני קובעת כי מתחם העונש ההולם במקרה הנדון ינוע בין מאסר למשך 3 חודשים, ושבמקרים המתאימים ניתן לרצותו בעבודות שירות, לבין 14 חודשי מאסר בפועל, והכול לצד ענישה נלווית.

ד. גזירת העונש המתאים לנאשם

17. אשר לגזירת עונשו של הנאשם בגדרי מתחם העונש ההולם, כאמור בסעיף 40ג(ב) לחוק העונשין, על בית המשפט לשקול בעניין זה את הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, כפי שאלו מפורטות בסעיף 40יא לחוק העונשין.

18. בעניין זה, נתתי דעתי לגילו הצעיר של הנאשם, ולעובדה כי היה בן 19 בעת ביצוע העבירה וכי כיום הוא נמנה עם קבוצת ה"בגירים-צעירים". כמו כן, שקלתי את הנזק שעלול להיגרם לו ככל שיושת עליו עונש מאסר, וזאת בשים לב לגילו הצעיר, כאמור, ולעובדה כי טרם ריצה עונשי מאסר בעברו. כן הבאתי בחשבון את נסיבות חייו של הנאשם, כפי שניתן ללמוד אודותיהן מתסקירי שירות המבחן ומטיעוני ההגנה לעונש. אם כי יצוין, שכלל לא הוכח כי היו לנסיבות אלה השפעה על ביצוע העבירות שבמוקד כתב האישום המתוקן.

בנוסף, בית המשפט מביא בין שיקוליו גם את עברו הפלילי של הנאשם, הכולל הרשעה בעבירה של החזקת סם לצריכה עצמית (בית משפט לנוער) וקביעת אשמה ("אי הרשעה") בעבירות של החזקת סכין ושב"ר (בית משפט לנוער). כאן ייאמר, כי עבר פלילי זה אף מקבל משנה תוקף בשים לב לעובדה כי הנאשם "הצליח לזכות" זה מכבר בעבר זה חרף גילו הצעיר. כמו כן, בית המשפט רואה לחומרה את העובדה שחרף כך שהנאשם נמצא זה מכבר אשם בעבירה של החזקת סכין, הדבר לא הרתיעו מלשוב ולבצעה בשנית.

כמו כן, הנאשם הודה במיוחס לו בכתב אישום מתוקן, ובכך הביא לחיסכון בזמן שיפוטי יקר ואף ייתר את הצורך בהעדתם של השוטרים. יחד עם זאת, כפי שעולה מהאמור בתסקיר שירות המבחן, אין בהודאה זו כדי ללמד אודות נטילת אחריות, הפנמת חומרת המעשים או הבעת אמפטיה כלפי מי מהמתלוננים. שכן, כפי העולה מתסקיר שירות המבחן, הנאשם נטה להשליך את האחריות לביצוע העבירות על גורמים חיצוניים, תוך שהביע כעס וטרוניה כנגד התנהלות השוטרים כלפיו. בנסיבות אלה ייאמר, כי אמנם הנאשם הודה בכתב האישום המתוקן, אולם בשום שלב, גם לא בטיעונים לעונש שנשמעו

בפני בית המשפט, הנאשם לא הכה על חטא, התחרט או הביע צער על מעשיו.

בשים לב לכל אלה, על פניו, היה מקום לגזור על הנאשם עונש המצוי ברף התחתון-בינוני של מתחם העונש ההולם שקבעתי לעיל. קרי, לקבל את עמדתה העונשית של המאשימה במלואה. יחד עם זאת, מצאתי במקרה הנדון ליתן משקל לשיקול השיקום. שכן, כאמור בתסקיר שירות המבחן, אף שבתחילה הנאשם שלל נזקקות בתחום הסמים, לבסוף הלה נרתם להליך טיפולי, במסגרת התחנה לטיפול בנפגעי סמים. אמנם המדובר בשלב ראשוני בלבד, אולם כבר עתה גורמי הטיפול התרשמו כי הנאשם מבטא מחויבות לתהליך וכי הוא מפיק תובנות מהשיחות וכי אלו משפיעות על שיקול דעתו בחייו. זאת ועוד, מאז החל השתתפותו בטיפול במסגרת האמורה, הנאשם מסר בדיקות שמעידות כי הוא חדל מלהשתמש בסמים.

לא בכדי, שירות המבחן התרשם כי יש בהליך שהנאשם נוטל בו חלק כדי להפחית מהמסוכנות הנשקפת הימנו.

כאן גם ייאמר, כי אכן כפי טענת המאשימה, בבדיקות שמסר הנאשם התגלו שרידי סם ושירות המבחן העריך תחילה כי נשקף ממנו סיכון ברמה גבוהה להישנות עבירות בעתיד. אולם, ראוי להזכיר כי כך היו הדברים רק בתחילת הדרך, בעוד שבהמשך, כאמור, הנאשם נרתם להליך טיפולי, מסר בדיקות שתן שנמצאו נקיות משימוש בסמים, ושירות המבחן העריך כי המסוכנות הנשקפת ממנו פחתה.

על אף שהמדובר בשלב ראשוני בלבד, שוכנעתי כי המוטיבציה שהנאשם מביע להעמיק את הטיפול שאותו הוא מקבל, כמו גם שיתוף הפעולה שלו עד כה עם שירות המבחן ויתר הגורמים הטיפולים, העובדה שהוא נמנע משימוש בסמים וגילו הצעיר - מלמדים כי ישנו סיכוי שהוא ישתקם בצורה מלאה בעתיד. אשר על כן, שוכנעתי כי יש מקום לסטות בעניינו במידת מה לקולא ממתחם העונש ההולם.

אולם, מיד ייאמר כי בשים לב לעברו הפלילי, לעובדה שהוא אינו מקבל אחריות מלאה על מעשיו, ולכך שמלכתחילה, אילו לא ההליך הטיפולי אמור היה עונשו להיגזר שלא ברף התחתון של מתחם העונש ההולם אשר נקבע לעיל, הרי שבאיזון בין מכלול האינטרסים, הסטייה לקולא מהמתחם תהיה מתונה, ולא תביא לידי כך שבית המשפט ימנע מהשתתפות רכיב הכולל מאסר לריצוי בעבודות שירות. כידוע, לא כל סטייה לקולא ממתחם העונש ההולם משמעה בהכרח שבית המשפט ימנע מלהשית רכיב של מאסר. רוצה לומר, גם אם נקבע שיש לסטות לקולא ממתחם העונש ההולם, עדיין שיקול השיקום, אף אם הוענק לו משקל נכבד, איננו חזות הכול והוא צריך להישקל לצד יתר שיקולי הענישה (ראו בעניין זה רע"פ 4097/16 מוחמד מחמוד נ' מדינת ישראל, (24.05.2016)). יתר על כן ואף ביתר שאת, שיקולי שיקום אף לא בהכרח מחייבים את בית המשפט לסטות לקולא ממתחם העונש ההולם, וכל מקרה צריך להיות מוכרע על פי נסיבותיו הספציפיות. וראו בעניין זה דבריו של בית המשפט העליון ברע"פ 398/14 טל בן משה ערג' נ' מדינת ישראל, (16.03.2014):

"ראשית, יש להדגיש כי סיכויי שיקומו הגבוהים של הנאשם אינם מובילים, בהכרח, למסקנה כי על בית המשפט לחרוג לקולא ממתחם העונש ההולם. בהחלט ייתכנו מקרים, בהם יתר השיקולים הרלוונטיים לעונש, דוגמת חומרת המעשים או נסיבות ביצועם, לא יצדיקו חריגה ממתחם העונש ההולם, חרף קיומם של סיכויי שיקום גבוהים, והדבר נתון לשיקול דעתו של בית המשפט, שכן המחוקק נקט בלשון 'רשאי' ולא 'חייב'".

19. כללם של דברים, בשים לב לאיזון הראוי בין מכלול השיקולים והנסיבות אשר הובאו בהרחבה בגזר דין זה, אמנם יהיה בשיקול השיקום כדי להביא להקלה מסוימת בעונשו של הנאשם, ואף לסטייה לקולא ממתחם העונש ההולם,

אולם עדיין לא היה בו כדי להביא את בית המשפט להימנע מהשתתפות רכיב של עונש מאסר לריצוי בעבודות שירות.

20. כאן גם אציין, כי לא התעלמתי מהמלצתו העונשית של שירות המבחן. אולם כידוע, המלצתו של שירות המבחן, כשמה כן היא - המלצה בלבד, ובכל הכבוד הראוי, בית המשפט איננו מחויב לה. כפי הידוע, ככלל, שוקל שירות המבחן ומביא בחשבון בעת גיבוש המלצתו בעיקר את האינטרס האישי של הנאשם. לעומתו, אמון בית המשפט על שקילת אינטרסים שונים ורחבים יותר, ושומה עליו להביא בחשבון אף את אינטרס הציבור בכללותו. לשירות המבחן תרומה חשובה ביותר להליך השיפוטי, אך המלצתו של שירות המבחן מבטאת פן אחד בלבד מתוך שיקולי הענישה שבית המשפט מחויב לשקול (ראו והשוו, דבריו של כב' השופט (כתוארו אז) מ' שמגר בע"פ 344/81 **מדינת ישראל נ' שחר סגל**, פ"ד לה(4) 313, 318 (1981); בע"פ 1472/15 **שי שעשוע נ' מדינת ישראל**, (17.05.2015); בע"פ 7389/13 **נתן טייטלבוים נ' מדינת ישראל**, (17.12.2013); בע"פ 5212/13 **שמעון נ' מדינת ישראל**, (29.08.2013)).

21. בשולי הדברים, מצאתי לומר כי ההגנה ביקשה לאמץ את המלצת שירות המבחן במלואה, ועל כן לא טענה בשאלת הרשעתו של הנאשם. בעניין זה יצוין, ולו למעלה מהצורך, כי בהיעדר נזק קונקרטי או המלצה לכך מאת שירות המבחן, ובשים לב לחומרת המעשים ועברו הפלילי של הנאשם, ממילא סבורתני כי במקרה הספציפי הזה לא ניתן היה להורות על ביטול הרשעתו של הנאשם.

עוד ובהתייחס לטיעוניה של ההגנה, יאמר כי הטענה לפיה הנאשם היה היחיד שעוכב או נעצר באירוע מושא כתב האישום לא הוכחה כדבעי. מה גם, שנדמה כי מה שהוביל למעצרו של הנאשם היא העובדה שהוא תקף את השוטרים לאחר שזה הודיע לו על עיכובו, בעוד שלא נטען כי גם אחרים נהגו כמוהו. רוצה לומר, מהתמונה שנפרסה בפני בית המשפט עולה כי הנאשם היה היחיד שתקף ואיים על השוטרים, כך שלא ניתן לבוא כלפי רשויות האכיפה בטרוניה על כך שרק הוא לבדו נעצר והובל לתחנת המשטרה באירוע הנדון.

22. לבסוף, ראוי לומר כי שומה על הנאשם לזכור שהשיקום נועד בראש ובראשונה בשבילו, ואם מניעיו כנים והוא אכן מעוניין לשנות מאורחותיו ולהעמיד את חייו על דרך המלך, כי אז ימשיך בשיקום זה חרף העונש שייגזר עליו, ובמסגרת צו המבחן שאשית עליו.

23. **מכל המקובץ לעיל, אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:**

א. **60 יום מאסר בפועל, שירותו בעבודות שירות, בניכוי ימי מעצרו של הנאשם.**

ב. כאמור בחוות דעת הממונה מיום 14.06.2017, הנאשם יחל בריצוי העונש ביום 26.07.2017. העבודות תבוצענה במתנ"ס ד', בכתובת השייטים 16, ת.ד. 5005, באשדוד.

על הנאשם להתייצב לריצוי המאסר במועד הנקוב, בשעה 08:00, במפקדת גוש דרום של שב"ס ביחידה לעבודות השירות, אלא אם כאמור, הממונה על עבודות השירות יודיע לו על מועד תחילה אחר.

מוסבר לנאשם כי עליו לעמוד בתנאי העבודה, וכי כל הפרה של תנאי עבודות השירות עלולה להביא להפסקה מנהלית של העבודות ולריצוי יתרת התקופה במאסר ממש.

העתק ההחלטה בדחיפות לממונה על עבודות השירות.

ג. **מאסר מותנה למשך 8 חודשים, אשר יופעל אם תוך תקופה של 3 שנים מהיום הנאשם יעבור עבירת אלימות מסוג פשע.**

ד. מאסר מותנה למשך 4 חודשים, אשר יופעל אם תוך תקופה של 3 שנים מהיום הנאשם יעבור עבירת אלימות מסוג עוון או עבירה של החזקת סכין.

ה. צו מבחן של שירות המבחן למשך שנה אחת מהיום.

הוסבר לנאשם בדבר חשיבות שיתוף הפעולה עם שירות המבחן, וכי אי שיתוף פעולה כאמור, עלול להוביל להפקעת צו הבחן והשתת עונש אחר תחתיו.

העתק ההחלטה בדחיפות לשירות המבחן.

ו. קנס בסך 1,500 ₪ או 15 ימי מאסר תמורתו.

הקנס יקוזז מסכום ההפקדה שהופקדה בקופת ביהמ"ש במסגרת הליך המעצר מושא תיק זה, ככל שלא קיים עיקול על כספים אלו והיתרה תושב למפקיד/ה.

ז. הנאשם יחתום על התחייבות כספית על סך 15,000 ₪ שלא לעבור כל עבירת אלימות, לרבות איומים והיזק לרכוש במזיד, וזאת לתקופה של שלוש שנים מהיום.

מורה על השמדת המוצגים בתיק - סכין ודיסקים, בכפוף לחלוף תקופת הערעור.

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, י' תמוז תשע"ז, 4/7/2017, במעמד הצדדים.